

EBRIS

We know
books

MAREȚIA ORTODOXIEI

(Mărturii biblice și patristice)

Traducere de: Cristian Spătărelu

Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

EDITURA EGYMENITA
Editura Cartea Ortodoxă
2009

Cuprins

În loc de prolog.....	7
Sfântul Atanasie din Paros: Judecata cerului.....	9
Capitolul I	I
Cuprinzând relatarea minunii.....	15
Capitolul al II-lea	
Că explozia depozitului a fost cu adevărat lucrare a cerului.....	23
Capitolul al III-lea	
Că această minune a dumnezeiescului Spiridon este într-adevăr o Judecată obiectivă a cerului între cele două Biserici, Răsăriteană și Apuseană.....	35
Capitolul al IV-lea	
Epilog, cuprinzând un sfat pentru conaționali.....	45
Trâmbișări biblice mântuitoare.....	51
Sfaturi ale Sfinților Apostoli către urmașii lor.....	55
Apostolul Pavel către Păstori.....	56
Sfânta Scriptură despre eretici.....	59
Pidalionul este un testament care urmează Vechiului și Noului Testament.....	61
Sfintele canoane sunt insuflate de Dumnezeu.....	62
„Rămâneți statornici și neclintiiți”.....	65
Povețe ale unor Părinți și Mărturisitori.....	67
Vedenia cuviosului Pahomie către Teodor, despre adevărul Bisericii și rătăcirea ereziilor.....	69
Minunatul mărturisitor Ștefan.....	76
Sfântul Ioan Damaschinul.....	88
„...Vrăjmașul adevărului să fie anatema!”.....	89
Nimănui nu-i este îngăduit să scoată sau să adauge vreun canon.....	92

Fragmente din răspunsurile	
Sfântului Maxim Mărturisitorul.....	93
Sfântul Maxim ne povățuiește.....	102
Povețele Sfântului Marcu al Efesului, apărător al credinței ortodoxe.....	103
Despre asceza, sfințenia și cugetul mărturisitor al Sfântului Marcu din Efes.....	106
Epistola profetică și întristătoare a Cuviosului Ghenadie Scholarul, scrisă în luna noiembrie 1452.....	109
Învățătură îndrumătoare către creștinii ortodocși din Serbia, pentru apărarea lor de primejdia papistășirii.....	113
Sfântul Ignatie Briancianinov. Creștini, L-ați cunoscut pe Hristos.....	118
Sfântul Teofan Zăvorâtul(1815-1894) Creștinismul nu trebuie să se schimbe în funcție de vremuri (Fragmente).....	120
Cuviosul Părinte Pahomie (†1905). Apărarea adevărului și biruința împotriva diavolului (Selecție).....	128
Atitudinea Sfântului Ioan de Kronstadt față de confesiunile neortodoxe (Fragmente).....	136
Nil Aghioritul, Izvorătorul de mir (†1651) Cuvinte profetice și mântuitoare.....	141
Despre venirea antihristului și despre oamenii din vremea de apoi.....	145
Sfântul Nicodim Aghioritul. Despre catolici.....	147
Luptăm pentru credința Părinților noștri.....	149
Să rămânem statornici.....	150
Cei ce se grăbesc spre unire aleargă în zadar.....	151
Scrisoare de mărturisire a părintelui Paisie împotriva papistașilor.....	152
Monahul Teoclit Dionisiatul. Despre Ortodoxie și Vatican (Fragmente).....	158
În problemele de credință nu încap sentimentalisme.....	161
„Cel ce nu crede după Sfânta Tradiție a Bisericii noastre este necredincios”.....	163
Ortodoxia este calea împărătească a Evangheliei.....	167
„Papismul se află în erezie”.....	171

Unire întru Adevăr.....	172
Viață duhovnicească și Mărturisire.	
Scrisă de un monah aghiorit.....	173
Arhimandritul Iustin Popovici (†1979).	
„Eu sunt Adevărul...”.....	182
O opinie și mărturie ortodoxă (Partea I).....	185
Biserica este una și unică.....	188
Arhim. Spiridon Bilalis. S-au abătut cu totul.....	189
Dogma și trăirea ortodoxă în slujba misiunii sobornicești a Ortodoxiei.....	190
Papismul este înaintemergătorul antihristului.....	195
Unirea „Bisericilor” va reuși numai prin smerenie adevărată (Fragmente).....	196
Fragmente din epistolele părintelui Filothei.....	204
Povețe ale părintelui Filothei Zervakos.....	211
Nu înclinați genunchiul în fața papei.	
Păstrați credința statornică.....	214
Nimic nu este asemenea Ortodoxiei.....	217
Cu ajutorul Domnului, vom birui.....	218
Epistolă deschisă către cuvioasa ierarhie.....	221
Dintr-o epistolă deschisă către patriarhul ecumenic Atenagora.....	222
Iubire și adevăr (Epistolă către patriarhul ecumenic).....	224
Despre împreuna prăznuire a Paștilor.....	234
Primejdiile venite din „Dialog”.....	236
Ce este ecumenismul?.....	246
Ce este ecumenismul religios de astăzi!.....	247
Vrăjmașul mizerabil al Ortodoxiei, sionismul.....	250
Războiul împotriva Ortodoxiei.....	251
Datoria ortodocșilor.....	252
Trebuie să trăim după credința noastră.....	254
Episcopul Augustin Kantiotis.	
Fragmente mărturisitoare din articolele și scrierile lui.....	259
Hristos trăiește și împărățește veșnic.....	261
Mai bine să se stingă soarele decât Ortodoxia.....	264
Se nesocotește valoarea credinței.....	265
Turma se va rări, dar nu vă temeți.....	267
Să fim veghetori.....	268

Papa rămâne neschimbat și nepocăit.....	269
Către falsa unire?.....	271
Are loc trădarea Ortodoxiei?.....	273
Caracterizarea pe scurt a preînaltului mitropolit Augustin.....	274
Când ascultăm de episcop.....	274
Mărturisesc asta Sfintele Scripturi, Sinoadele Ecumenice și Părinții Purtători de Dumnezeu.....	275
Despre erezia ecumenismului.....	278
Cuvinte profetice.....	281
Constantin Mouratidis. Sincretismul ecumenic este pan-erezie.....	282
Inovațiile privitoare la dogme sunt anatemezate.....	283
Porțile ereziilor nu vor birui niciodată Ortodoxia.....	286
Poporul credincios este păzitorul Ortodoxiei.....	286
Protopresbiterul Theodoros Zisis. Cu Mielul sau cu fiara? Cu Hristos sau cu papa? (Fragmente).....	289
Pe eretici nu-i cinștim, îi osândim.....	290
Biserica Ortodoxă este desăvârșită.....	293
Evlavia și dogma sunt nedespărțite.....	294
Din Vechiul Testament.....	299
Din Noul Testament.....	304

Distribuție:

S.C. Egumenița S.R.L.

O.P. 3

C.P. 301

800730 Galați

tel./fax: 0236-326.730

e-mail : editura@egumenita.ro

www.egumenita.ro

Capitolul I

Cuprinzând relatarea minunii

După eliberarea orașului Kerkira de asediul agarenilor, prin ocrotirea făcătorului de minuni Spiridon, eliberare care s-a petrecut în 11 august 1716, conducătorul de atunci Andrei Pizani, comandant general al Kerkirei, a vrut să aducă o răsplată de mulțumire Sfântului Spiridon pentru marea binefacere a libertății și s-a sfătuit cu teologul lui, pe nume Francisc Frangipani, ce anume să facă pentru a fi plăcut și bine primit de către sfânt. Acela i-a răspuns că este un lucru foarte bun și divin să construiască în biserica Sfântului Spiridon un altar (o masă) de marmură foarte scumpă, pentru a se face acolo înăuntru în continuare și o liturghie catolică și „Excelența ta să asculți liturghia în limba ta, când cu anumite ocazii te vei duce acolo”. Comandantului i-a plăcut sfatul teologului și de îndată a poruncit să se pregătească materialul de construcție. Însă, înainte de a pregăti materialul, i s-a părut potrivit să îi cheme pe preoți și pe cei care aveau grijă de sfintele moaște ale Sfântului Spiridon, pentru a primi de la ei încuviințarea pentru aceasta. Aceștia, de îndată ce

au auzit un lucru atât de neașteptat, i-au răspuns într-un singur cuget că aceasta nu este nimic altceva decât o inovație foarte dăunătoare și de aceea nu au vrut în niciun fel să încuviințeze planul lui. Comandantul le-a răspuns mâniaș că, din moment ce el conduce totul și neținând seama de ei, vrea să i se împlinească voia și poruncește să fie adunat fără întârziere materialul lângă biserica sfântului. Au fost adunate, așadar, acolo: var, ghips, marmură și placă de marmură specială, construită anume pentru Sfânta Masă.

În acea noapte comandantul vede în vis un om îmbrăcat ca un monah, care îi spune: „De ce mă deranjezi și de ce îi tulburi pe nedrept pe fiii mei?” Să știi că ceea ce ai stabilit să faci nu îți este de folos”. Făcându-se ziuă, l-a chemat pe teologul lui, adică pe cel care îi dăduse un astfel de sfat, în camera lui, și i-a relatat cu exactitate visul din timpul nopții. Acela i-a răspuns că noi creștinii nu suntem datori, în niciun fel, să credem visele, nici să le acceptăm întru totul ca lucruri adevărate. „Desigur că trebuie să te gândești, stăpâne, că visul acesta este o ispită clară a diavolului, prin care încearcă inamicul celor buni să se distreze și să împiedice o lucrare atât de evlavioasă. Convins de cuvintele teologului lui, comandantul s-a liniștit. În noaptea următoare comandantul îl vede din nou în vis pe același monah că îl amenință în mod

vehement, zicându-i: „Să fii convins că dacă vei tulbura biserica mea, îți va părea rău și nu îți va fi de niciun folos”. Fiind înfricoșat și înspăimântat comandantul de această amenințare, nu a mai așteptat să se facă ziuă, ci atunci imediat l-a chemat pe teologul lui, i-a relatat vedenia cu exactitate, i-a înfățișat teama din inima lui și i-a spus că e stăpânit de o așa de mare frică încât nu îndrăznește să săvârșească această lucrare. Atunci teologul, întărindu-și cuvântul cu hotărâre, după cele înfățișate de comandant, i-a spus: „Stăpâne, dacă vei renunța a săvârși o lucrare sfântă pe care ai hotărât să o faci, nu te prezinți lumii ca gândind drept (cum se cuvine), căci crezi în vise venite din lucrarea diavolului”. Căpătând deci curaj comandantul prin aceste cuvinte și făcându-se zi (era în 11 noiembrie 1718) s-a dus la biserica sfântului ca să se închine, urmat fiind el de întreaga curte, de toți slujitorii lui și de primarul și de inginerul public, ca să măsoare locul în lungime, lățime și înălțime pentru construirea altarului lui. Atunci cel mai bătrân dintre preoți, Marinos Vulgaris Sakelarios, fiind prezent și protopopul care era atunci în funcție, Spiridon Vulgaris, a stat înaintea comandantului și cu voce smerită l-au rugat toți să nu facă o astfel de inovație, căci poate nu fi plăcută sfântului. Însă acesta, auzind și mâniindu-se, i-a amenințat cu multă furie că dacă nu

ascultă de voia lui și nu se liniștesc, îi va trimite în lanțuri la Veneția, ca să îi arunce în închisoare și să nu mai vadă deloc soarele. „Eu, a zis, nu am de gând să fac o inovație, ci să fac un altar, lucru care e sfânt și plăcut lui Dumnezeu.” Deznădăjduiți și înfricoșați foarte de amenințări, preoții și cei ce aveau grijă de sfintele moaște și ceilalți ortodocși, care nu erau puțini, s-au încredințat puterii dumnezeiești. Și, deschizând ei sfânta raclă a Marelui Părinte, i-au cântat paraclisul, vărsând lacrimi fierbinți ca să împiedice planul cel rău al comandantului. Pe la miezul nopții, când începea a 12-a zi a lunii noiembrie, în care urmau să intre meșterii să lucreze, iată au început tunete și fulgere succesive. Atunci paznicul cazarmei Monezion a văzut un monah cu o făclie aprinsă în mână apropiindu-se de el. Paznicul, conform regulamentului l-a întrebat o dată și încă o dată „Cine ești tu? și unde te duci?” și pentru că nu a primit niciun răspuns, a tras piedica armei ca să îl omoare. Atunci monahul îndată a răspuns: „Eu sunt Spiridon”. Și de îndată ce a spus aceasta, l-a apucat de mână și l-a aruncat afară la așa numita Spianada al orașului Kerkira (Corfu), aproape de biserica Răstignitului. Acolo s-a trezit drept, în picioare, precum era cu pușca lui. Și îndată după aceasta a luat foc depozitul cazarmei Monezion și această explozie a distrus toate clădirile care era

înăuntrul Castelului și palatul comandantului și toate cele din el. Iar comandantul a fost găsit mort sub două grinzi, care l-au sugrumat ca și cum ar fi fost menite să săvârșească acest lucru. Iar teologul a fost găsit în afara zidurilor cetății, în groapa în care se scurg și se usucă toate murdăriile haznalelor orașului, având în mână rușinea trupului lui, primind un preludiu vrednic al plății pentru sfatul lui cel bun și pentru conduita lui excelentă. Au murit atunci și mulți bărbați și femei, din slujba comandantului și din afara ei, cam nouă sute de suflete. În același timp s-au mai întâmplat încă două semne înfricoșătoare.

Mai întâi: comandantul atârname ca dar o candelă mare de argint în fața sfintelor moaște, iar această candelă în aceeași noapte a dezastrului a căzut jos pe podea și i s-a distrus suportul, cu toate că era atârnată de un lanț foarte puternic - niciuna din multele candelă care erau atârname acolo, nepățind nimic. Se vede și astăzi urma incidentului petrecut cu candela, adică cu suportul ei. După ce a fost găsită căzută, ea a fost agățată din nou mai târziu și rămâne mărturisitoare cu voce tăcută a evenimentului.

În al doilea rând: în acel ceas și în momentul acela (după cum au confirmat mai târziu cei care au cercetat aceasta) o săgeată de foc, adică un trăsnet a lovit tabloul comandantului din Veneția

și l-a făcut scrum, fără să pățească ceva rău vreun alt lucru din casă. Acest eveniment frații lui care erau acolo și rudele lui și ceilalți catolici laici și clerici imediat l-au interpretat ca fiind de rău augur pentru comandantul însuși. Iar șeful conducerii administrative venețiene, episcopul catolic și alți oameni bogați și simplii cetățeni, câți locuiau în orașul Kerkira (unde este și palatul episcopului catolic și ale multor altora), toți aceștia, zic, au dat poruncă să fie ridicate din biserica sfântului materialele adunate acolo despre care am vorbit înainte și celelalte materiale pe care le pregătiseră, printre care și placa pentru Sfânta Masă, aducându-le la depozitat spre cinstire la Domo. Cu alte cuvinte în biserica propriei lor Mitropolii, în așa-numitul Altar mare. Acolo se poate vedea că e așezată jos, pe o parte, până astăzi. Căci soldatul, adică paznicul garnizoanei Monezion, făcându-se ziuă, a strigat entuziasmat cu voce mare și a vestit zicând că Sfântul Spiridon a făcut aceste lucruri mari și înfricoșătoare și cu uimire povestea întreaga întâmplare; catolicii, nesuportând rușinea, după trei zile l-au trimis în Italia.

Aceasta e relatarea înfricoșătorului și colosalului eveniment săvârșit în orașul Kerkira de către apărătorul lui grabnic ascultător și preasfântul Spiridon al întregii Bisericii Sobornicești. Acum trebuie să cercetăm în amănunt și cu grijă aceste

evenimente, prin care devine indiscutabil, pentru a nu putea vrăjmașii adevărului să pălăvrăgească spunând că s-a petrecut din întâmplare incendierea depozitului, în urma căreia comandantul și cei de lângă el au murit.

Capitolul al II-lea

Că explozia depozitului a fost cu adevărat lucrare a cerului

Atât pentru ortodocșii care locuiesc în insula Corfu, cât și în insulele din împrejurimi, adică în Kefalonia, Zakintos, Sfânta Mavra și celelalte și chiar și pentru toți locuitorii Epirului Greciei, care se învecinează cu această insulă (Corfu) nu avem nicio îndoială că toți sunt informați și convinși întru totul că acea distrugere a cetății nu s-a petrecut din întâmplare, ci din pedeapsa cerului. Toți cred cu tărie aceasta și o vestesc cu gura lor ortodocșilor străini care trec pe acolo și îi aduc în Domo de dragul istorisirii și cu bucurie le arată pe ascuns cu degetul placa așezată acolo în altar. Așadar, întreaga noastră luptă este nu numai să facem publică minunea tuturor fraților noștri creștini, ci și să dovedim că într-adevăr este minune și cea mai mare dintre minuni, nu pentru ortodocșii înșiși, care cu recunoștință și cu suflet smerit vor să o primească și vor să preaslăvească pe Domnul, ci pentru acei insolenți care ușor se obrăznicesc și se împotrivesc adevărului și lucrărilor Sfântului Duh. Așadar, este nevoie mai întâi

să descriem, pe cât este posibil, aceste locuri, cum arată. Apoi, pentru o mai mare claritate a celor spuse vrem să publicăm și planul acestor locuri, așa cum se mai păstrează în amintirea noastră și pe care le-am vizitat de dragoste de a învăța.

Orașul insulei Kerkira localnicii îl numesc *hora* (în insulele ionice și în Marea Egee *hora* este denumită capitala insulei, acolo unde este centru administrativ -n.n.). Cu acest nume apare propriu-zis acest oraș, deosebindu-l de Varusia și de Castelia, care se află în afara lui. *Hora*, precum îi spun ei, în vechime nu avea ziduri. Cea de azi este înconjurată de ziduri foarte puternice, precum o confirmă și geograful Meletie. Se află în partea nordică, față în față cu Epirul. În ea locuiește majoritatea poporului, atât greci cât și italieni. Ceilalți locuiesc în afara Varusiei, unde sunt două cartiere: Garitsa spre est și Manduki spre vest. În *hora* este și biserica sfântului și Mitropolia apusenilor. Acolo este Spianada, de care amintește relatarea (minunii). Acolo se află și biserica Răstignitului menționată mai înainte, construită acolo unde încep casele, venind dinspre Spianada pe drumul principal al orașului. Spianada se întinde în lungime pe o distanță mare, de la est la vest. Și lățimea ei este mare, întinzându-se de la casele horei până la zidul de cetate dinspre nord. Este atât denivelat, cât și plat, aproape că

reproduce suprafața matematică. Așadar, întreaga *hora* este, așa cum spuneam, înconjurată cu zid foarte puternic. Acesta este udat în partea de nord de mare, căci se află între insulă și Epirul de vis-a-vis. În locul acesta al *horei*, adică în nord aproape de *hora* se află un ostrov, din care se înalță la o înălțime considerabilă două vârfuri și se spune că de la aceste două vârfuri și-a luat numele și insula întreagă - Vârfuri (Κορυφαί sau Κορυφοί - de unde provine numele Corfu - n.n). Acest ostrov nu este pustiu: este chiar o fortăreață. Acest ostrov nu e pustiu ci este foarte populat.

Aceasta (fortăreața) pentru vrăjmași pedestri, are de jur împrejur cel mai puternic zid de cetate, marea de o adâncime considerabilă. Cu privire la vrăjmașii de pe mare, ostrovul este înconjurat de un zid foarte puternic și foarte înalt. Fortăreața se numește de toți Citadela, adică orașul sau, ca să zicem mai corect, acropole. La vreme de pericol promite în acest fel că este de necucerit. De aceea acolo înăuntru, la subsolul celor două piscuri, este depozitul întregii garnizoane Monezion și de acolo comunică cu Kastelia și cu turnurile. (N.n. - e vorba de mine subterane care comunică între ele și suprafața lor e cât tot orașul vechi.)

Poarta acestui depozit întotdeauna este păzită, zi și noapte, conform regulamentului european, de un soldat anume, adică de un ostaș. Înăuntru